

Lovforslaget som Helhed sattes til Forhandling.

Rottbøll: Man har fra alle Sider i det Udvalg, der har været nedsat angaaende denne Sag, været enig om, at de Regler, der findes i Lov 8. Marts 1856 om Bestyrelsen af „De fattiges Kasser“, om Regnskabsaflæggelse m. v., ikke længere ere fyldestgørende. De have muligvis været fyldestgørende den Gang, da disse Kassers Virksomhed nærmest bestod i Uddeling af frivillige Bidrag; senere, da man gik over til at give dem Kommunitilskud, var det allerede tvivlsomt, om de slog til, og nu, da man endog vil give dem Statstilskud — ja, man begynder jo nu ogsaa i Folkeetinget at forelægge Forslag om at give dem ekstraordinære Tilskud —, er det ganske klart, at den Bestyrelsesmaade, hvorunder de hidtil have virket, særlig med Hensyn til Regnskabsaflæggelsen, Manglen paa Revision af Regnskaberne osv., er utilstrækkelig, og at der bør ske en Forandring. Fra min Side i Udvalget stilledes der nu Forslag i denne Retning. Det var et Forslag om Oprettelse af saakaldte Hjælpekasser, og det gik i Virkeligheden ud paa en Omordning af den Institution, der nu kaldes „de fattiges Kasser“. Dette Forslag havde ganske sikkert store Mangler, men jeg mente, det maaske kunde danne et Grundlag, hvorpaa Udvalget kunde arbejde videre, saaledes at vi allerede i denne Samling kunde naa til en Omorganisation af „de fattiges Kasser“. De øvrige Medlemmer af Udvalget og den højtærede Minister troede imidlertid ikke, at Tiden vilde være tilstrækkelig til at naa saa vidt, og da det ikke kunde nytte, at jeg alene fastholdt Forslaget, frafaldt jeg det og sluttede mig til Flertallet inden for Udvalget, idet jeg sammen med dette Flertal gjorde Loven midlertidig, det vil sige begrænsede dens Varighed til 3 Aar i Haab om, at man i Løbet af disse 3 Aar kunde komme til en endelig Ordning af hele Institutionen. Jeg har taget Ordet i Dag, fordi jeg dog vil forvare mig imod, at jeg skulde være ganske enig med den ærede Minister, naar han i sit Foredrag forleden sagde, at naar man først var gaaet med til at give Tilskud til „de fattiges Kasser“, maatte man fortsætte, hvad enten man blev enig om en Omorganisation af Institutionen eller ikke. Det er meget muligt, at den ærede Minister faar Ret i sin Anskuelse, og at man virkelig ikke kan stoppe op, naar man først er begyndt, selv om det ikke lykkes at gennemføre et Lovforslag om en

anden Ordning af „de fattiges Kasser“. Men jeg vil dog hævde, at man fra vor Side er gaaet med til foreløbig at vedtage Loven for 3 Aar i den bestemte Mening, at man inden den Tid burde kunne blive enig om en saadan Ordning, og kan man ikke blive enig, staar man fuldstændig frit over for et Forslag om Fornyelsen af Tilskuddet. Det er kun det, jeg vil pointere, at dette Tilskud er givet midlertidig under Forudsætning af, at man i Løbet af de 3 Aar skulde kunne blive enig om en Omorganisation, der tilfredsstiller alle Parter; kan man ikke det, staar man fuldstændig frit over for Spørgsmaalet om, hvorvidt man overhovedet vil fortsætte med Tilskuddet eller ikke.

Johnsen: Jeg skal blot bemærke til, hvad det ærede Medlem ytrede, at jeg meget vel lagde Mærke til, at den højtærede Indenrigsminister i sit Foredrag ved Sagens 2den Behandling ytrede, at han havde den Overbevisning, at man vilde vedblive at give Tilskud af Statskassen til Kommuner, der yde Bidrag til „de fattiges Kasse“, selv om der ikke udkom en Lov til Afløsning af denne Institution i Løbet af 3 Aar, men jeg fandt ikke Anledning til at gøre nogen Bemærkning i den Anledning, thi jeg opfatter ikke Udtalelsen som mere end en personlig Overbevisning hos den højtærede Minister, idet der ikke foreligger noget som helst i Betænkningen lige saa lidt som i mine Udtalelser ved 2den Behandling om, at det skulde være en bestemt Forudsætning, at man vil vedblive at give saadant Tilskud, i Tilfælde af, at man ikke blev enig om en Lov til Afløsning af Loven af 8. Marts 1856 i Løbet af den nævnte Tid. Jeg fandt derfor, det var overflødigt at ytre noget herom. Det er ganske rigtigt, at det ærede Medlem stillede Forslag i Udvalget angaaende Oprettelse af en Hjælpekasse, som skulde træde i Stedet for de fattiges Kasse, og det er ogsaa rigtigt, at man i Udvalget ikke mente at kunne faa et saadant Lovforslag gennemført i denne Samling. Dette tror jeg var velbegrundet, hvad Erfaringen i øvrigt ogsaa tilstrækkeligt taler for, idet der flere Gange i Aarenes Løb har været fremsat Lovforslag om en Hjælpekasse eller Understøttelseskasse — den er kaldt forskelligt —, men man har været langt fra at faa et slikt Lovforslag vedtaget. Der er her forskellige ret vanskelige Punkter, ikke mindst med Hensyn til Bestyrelsens Sammensætning og for øvrigt